

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 5 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง กรรมฐานป้องกันยาพิษ
โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม

กรรมฐานป้องกันยาพิษ

www.jarun.org

กรรมฐานป้องกันยาพิษ พระภาวนาวิสุทธิคุณ

มีเรื่องอัศจรรย์เรื่องหนึ่ง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘ มีครอบครัวหนึ่งพ่อแม่เป็นคนใจบุญกุศล แต่ใจบุญสำหรับเอาหน้า ชอบทอดกฐิน ผ้าป่า ชอบทำบุญมาก ๆ มีนาอยู่ ๘๐ ไร่ ในสมัยนั้น มีเขยสองเขย เรียกว่าเขยเล็กและเขยใหญ่

เขยเล็กอยู่ที่จังหวัดชัยนาท เป็นคนขี้เกียจและขี้ฉ้อฉลาริยา เขยใหญ่เป็นคนจังหวัดขอนแก่น มาเป็นลูกจ้างทำนาตั้งแต่ อายุ ๑๗-๑๘ ปี ที่บ้านนั้น เขาบวชให้ได้มาศึกษาวิปัสสนากับอาตมาที่วัดพรหมบุรี จ.สิงห์บุรี จนได้มาเป็นลูกเขยบ้านนี้ มีนาอยู่ ๒ แห่ง แห่งหนึ่งเป็นนาดอน อีกแห่งหนึ่งเป็นนาหล่ม เมื่อก่อนนี้ยังไม่มีการชลประทาน ต้องอาศัยน้ำไหลเข้าบางมาท่วมข้าว

พ่อแม่ก็อดดี รักลูกเขยคนเล็ก เกลียดลูกเขยคนใหญ่ มีนาดียกให้ลูกเขยคนเล็ก นาไม่ดีให้ลูกเขยคนใหญ่ เขยคนเล็กได้นาหล่มใช้ปลูกข้าวหนักข้าวกลาง เขยคนใหญ่ได้นาดอนปลูกข้าวเบาไม่ท่วม

เขยคนใหญ่นี้เป็นลูกศิษย์กรรมฐาน ใจ ๆ เก่ง ๆ ไม่เอาเหนือเอาใต้ ไม่ค่อยพูดจากับใคร นั่งกรรมฐานทุกวัน ให้นาไหนก็เอาทั้งนั้น ได้นาข้าวเบาไม่ท่วม สองคนสามีภรรยาช่วยกันทำค่นนาให้สูงชันน้ำ ทำนาด้วย เจริญวิปัสสนาด้วย เขยคนเล็กได้นาหล่มที่เขาเคยทำนาดี น้ำไหลเขาไปในบาง พากันนั่งผักปอดไหลเข้าไปในนาเต็มไปหมด นาหล่มที่เคยได้ดีกลับไม่ได้ นาดอนของลูกเขยใหญ่กลับได้ดี

อาตมาถามเขาว่า “ทำนาดีได้อย่างไร” เขาบอกว่า “ทำไปอธิษฐานไปและเจริญวิปัสสนากรรมฐานที่นานั้น ทั้งสองสามีภรรยา นานันก็ดี ข้าวดีมาก ก็ค่นนาสูงทำด้วยตัวเอง ทำได้สองสามปี ปลูกบ้านได้หนึ่งหลังและซื้อนาเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งแปลง ฝ่ายพ่อแม่ก็อดดี บอกกะเขยคนเล็กว่า นานัน ไม่ดีเสียแล้ว จึงมาขอเปลี่ยนนา เอานาดอนให้ลูกเขยคนเล็ก ลูกเขยใหญ่มาปรึกษาอาตมา บอกว่า “หลวงพ่อก ทำไมหนอ คุณพ่อตา แม่ยาย เขาทำอย่างนี้จะถูกไหม” อาตมาก็บอกว่า “เอาให้เขาเถอะ เขาอยากได้ มันไม่ใช่ของเรา เราก็ซื้อมาได้แปลง ๕ ไร่ก็ดีแล้ว สองคนสามีภรรยาค่อย ๆ ทำไปเถอะ

ในที่สุดก็ยกให้เขยเล็กไป เขยใหญ่ก็ไปทำนาที่ว่าผักปอดมันไหลตามบางเข้าไปในนา นาที่อยู่ท้ายบางก็ทำไม่ได้ สองคนสามีภรรยาก็ทำตามที่ทำตามสั่ง แล้วก็นั่งเจริญกรรมฐานอุทิศส่วนกุศล เขาไปตัดไม้ไผ่มาปักหลัก แล้วก็ทำราวยาว ๆ กันไม่ให้ผักปอดเข้านา มันก็ไหลไปที่อื่นต่อไป นากลับได้ดีขึ้นมา ข้าวเจริญงอกงามดีมาก

ความมอดีของพ่อแม่จิตใจเลย รักลูกเขยคนเล็กมาก ก็บอกลูกเขยคนใหญ่ว่า “เอาอย่างนี้เถอะลูกเอ๋ย นานันดีอีกแล้ว ทำดินนี้ให้เขยเล็กสักปีเถอะ เจ้ากลับไปทำนาดอน”

เขยเล็กไปทำนาดอนก็ขี้เกียจ ไม่เจริญกุศล บำเพ็ญกุศลก็ไม่เอา เจริญวิปัสสนาก็ไม่เอา อาตมาไปบอกที่บ้าน “เอาอย่างนี้เถอะ เขยใหญ่ เขาเจริญกรรมฐาน” เขาก็บอก “ผมไม่ชอบ ผมไม่ใช่คนกรรมฐาน”

ผลสุดท้ายทำนาดอนก็ไม่ได้อีก เกิดฝนแล้ง น้ำไม่ท่วม มันเป็นไปโดยธรรมชาติของกฎแห่งกรรม ทำนาหล่มก็ไม่ได้ ทำนาดอนก็ไม่ได้ ในที่สุดก็ยกนาทั้งสองแปลงให้เขยเล็กไปหมด เขยใหญ่ก็ทำนาที่เขาซื้อใหม่ และนั่งกรรมฐาน อุทิศส่วนกุศลให้เขยเล็ก ที่คิดอิจฉา วันหนึ่งเขยเล็กกับภรรยา คือ ลูกสาวของบ้านนั้นเกิดเอายาพิษไปวาง จะฆ่าเขยใหญ่ให้ตายแล้วเอาสมบัติทั้งหมดไปวางที่เขยใหญ่เคยนั่งทำนาข้าว ครอบครัวนี้ทานข้าวร่วมกัน เขยใหญ่เพิ่งจะปลูกบ้านแยกออกไป แต่ยังไม่ได้แยกบ้าน เขยใหญ่กับภรรยาสดมภ์เจริญกรรมฐาน มีนิมิตขึ้นมาบอกว่า วันพรุ่งนี้ตอนบ่ายอย่าทานข้าวนะ มันเกิดนิมิตขึ้นมาเอง และจงแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรไป ในที่สุดก็มารวมงานข้าวกัน แม่ยายตัวสำคัญทานเข้าไปก่อนเลย ลูกสาวคนเล็กก็พลอยทานไปกับแม่ด้วย เลยก็ตายเพราะอำนาจยาพิษนั้น ตายหมดทั้งคู่

อันนี้ชี้ให้เห็นได้เลยว่าความริษยาเป็นกฎแห่งกรรม และอาณิสสแห่งการเจริญวิปัสสนากรรมฐานนั้นะ ช่วยให้อรอดพ้นได้ ผู้ปฏิบัติธรรมที่รักทั้งหลาย ท่านจะเห็นว่อย่างไร ช่วยกันวิจัยหน่อย

เขยใหญ่คนนั้นระทมมหาศาล เลยเป็นผุ้อุปถัมภ์ที่วัดนี้ อาตมาจะไม่บอกชื่อว่าเป็นท่านผู้ใด **อำนาจของบุญกุศลภาวนา** นี่สูงส่งแล้ว ไม่ได้ใช้คาถาเลยนะ ขอให้จิตตั้งใจถึงเถอะ อาตมาถึงได้บอกแก่ญาติโยมคนเฒ่าคนแก่เนะ ให้สมบัติลูกอย่าหวังผลตอบแทนซี ให้ลูกไปแล้วยังเอาคืนอีก คนแก่แบบนั้นถึงตายไปเป็นเปรต เพราะไม่ได้เจริญวิปัสสนากรรมฐาน จิตไม่ถึง คนประเภทนี้ชอบทอดกฐิน ใครมาพูดหวาน ๆ ละก็รักกระเป๋าชดเลย ทำบุญเอาหน้า ศรีทธาหัวเต่า ๆ ยึดเข้ายึดออก ถ้าใครไปเหยหย่อยละก็ยึดออกไปเลย นี่คนประเภทนี้ตายไปแล้ว โดนยาพิษที่ลูกวาง ลูกตั้งใจวาง แต่ไม่ตั้งใจจะฆ่าพ่อแม่ ตั้งใจจะฆ่าเขยใหญ่กับพี่สาวใหญ่ แต่เมื่อยาก็ไม่ได้คิดถึงว่าจะวางยาพิษลูกเขยกับลูกสาว

คุณะนักปฏิบัติธรรมที่รักทั้งหลาย อันนี้เรื่องจริงที่ผ่านมา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘ เป็นเวลานานมาแล้ว นี่แหละเป็นหลักฐานสำคัญที่คบหมอลอที่มีกฎแห่งกรรมที่นำตกเอราวัณ จังหวัดกาญจนบุรี ขอนักปฏิบัติธรรมโปรดได้ทราบ มันมีทุกข์ ทุกข้อยที่โน่นมันไม่เกินทุกข์ที่ใจ โรงอิฐเราพังไปก็ช่างมันเถอะ แผ่นส่วนกุศลไป เหมือนพระภิกษุ โยมมารดา มารบเร้าให้ลิกไปช่วยถางนา นารกมีต้นเล้งขึ้นมากมาย ท่านแผ่นส่วนกุศลไปต้นเล้งหายไปในหมด สมัยนั้นไม่มียาฉีดเลยนะ นี่แหละอำนาจบุญกุศลที่ลูกเจริญกรรมฐาน อธิศีลให้พ่อแม่ พระภิกษุรูปนั้นเลยไม่ต้องลิก บาชต่อมาอีกหลายพรรษา

สำคัญสติไม่ดี คอมพิวเตอร์ไม่ดี กระแสไฟไม่พอ มันก็ไม่สามารถจะช่วยคลบนันดาลได้ ดังกล่าวนานี้ ในที่สุดพ่อตาไล่ลูกเขยคนเล็กไป สมบัติพัสดุดตกเป็นของเขยใหญ่หมด โดยไม่ได้อยากได้ไยดี ไม่มีอำนาจโลภะเลย ขอนักปฏิบัติธรรมทั้งหลายจงวิจัย อย่าเพิ่งเชื่ออาตมา เพราะเรื่องมันเป็นแล้วอย่างนี้ **กรรมฐานสามารถป้องกันยาพิษได้** ไม่ใช่หมายความว่า วิปัสสนาเป็นคาถาแล้วยาพิษจะเสื่อมลง ยาพิษไม่เสื่อม แต่เขาไม่ตาย มันหลิกออกไปได้

เพราะฉะนั้นคนเฒ่าคนแก่รักษาอุบาสก ๆ อย่างนี้ทั้งนั้นฉันให้นาเธอไป ถ้าเธอดีฉันก็จะยกให้ เธอไม่ดีก็ไมยกให้ อย่างนี้ไม่ถูกรรณะ ให้แล้วก็แล้วกันซี เขาจะเอาไปอย่างไรก็ช่างเขาประไร เขาจะเลี้ยงเราหรือไม่เลี้ยงเรา เรามั่นไม่ตีเอง นิสัยเรามั่นไม่ตีเขาจึงไม่เลี้ยง อย่าไปโทษลูกเขาเลย เดียวนี้ **ตามศาลาวิคตอุบาสกอย่างนี้ทั้งนั้น ตายไปเป็นเปรต เป็นเปรตกันมาก เพราะจิตนี้เอง** นี่แหละทำบุญหัวเต่า ศรีทธาหัวเต่า เหยเมื่อไรโผล่เมื่อนั้น ถ้าไม่เหยไม่คอยโผล่ทำนองนี้

อันนี้เรื่องจริงของอาตมาที่ผ่านมา ซี้ให้เห็นด้วยกฎแห่งกรรมชัดมาก สองสามีภรรยาเขยใหญ่ไม่พูดเลยนะ ไม่มีพูด ไม่ปรึภาเลย หนักเอาเบาสู้ทั้งนั้น มีข้อหมายมุ่งของเขยอยู่ข้อเดียว เขาพูดว่า **"แม่หนู เราก็นั่งกรรมฐานของเราเถอะนะ ไม่มีอะไรช่วยเราได้แล้ว"** ลูกเขาก็มีหลักฐานมั่นคง เดียวนี้ไปอยู่ที่นครราชสีมาบ้าง มีหลักฐาน มีหลานก็ร่ำรวย รับราชการ ทำหน้าที่อย่างนี้ทุกคน
